

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdlila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupen JUDr. Martinem Rozumkem, se sídlem Organizace pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2007, č. j. OAM - 355/M - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2007, č. j. 8 Ca 206/2007 - 28,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Městský soud v Praze zamítl žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků, podanou v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2007, č. j. OAM - 355/M - 2007. Při posuzování předpokladů žalobce pro osvobození od soudních poplatků krajský soud vyšel z toho, že žadatel nepředložil vyplněný formulář potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, a ani jinak nedoložil svá tvrzení o finanční nouzi.

Toto usnesení žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, ve které odkázal především na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 35/2006 - 104 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS, č. 10/2006, ve kterém se uvádí: „Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato

tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“ V kontextu tohoto rozsudku poukázal stěžovatel na skutečnost, že soudu zaslal své vyjádření o tom, že je v ČR bez prostředků, zdravotně indisponován a v tíživé finanční a osobní situaci. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku a o ustanovení zástupce pro řízení o podané kasační stížnosti. Na žádost o ustanovení zástupce krajský soud nijak nereagoval.

Nejvyšší správní soud především podotýká, že v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků není podle judikatury Nejvyššího správního soudu nedostatek právního zastoupení důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti (rozsudek NSS č. j. 1 Afs 65/2007 - 37 ze dne 24. 10. 2007).

Městský soud po podání kasační stížnosti postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel neuvedl, z kterého důvodu, uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., kasační stížnost podává (kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v citovaném ustanovení), z obsahu kasační stížnosti lze však dovodit, že je podávána z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Osvobozen od poplatků může být dle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky. Dostatečnost prostředků není přitom nikde stanovena konkrétní pevnou částkou. Jedná se tak o neurčitý právní pojem, jehož naplnění je nalézáno vždy pro konkrétní případ podle individuálních okolností, a je věcí přezkoumatelného a hodnotitelného úsudku soudu. Městský soud při posouzení žádosti vyšel z toho, že stěžovatel nepředložil vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, na jehož základě by mohl nedostatečnost prostředků vůbec jakkoli posoudit. Svá tvrzení uvedená v žalobě (jednou větou) nedoložil ani jinak. Z uvedených důvodů městský soud žádost zamítl. S posouzením věci městským soudem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS, č. 10/2006 není případný, neboť skutková situace tohoto případu byla značně odlišná. V rozsudku NSS č. j. 3 Azs 35/2006 - 104 je v popisné části uvedeno (zkráceno): „Dne 29. 11. 2005 byla stěžovatelce doručena výzva soudu k předložení řádně vyplněného potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Stěžovatelka toto potvrzení soudu ve stanovené lhůtě zaslala a uvedla v něm, že z důvodu nepříznivého zdravotního stavu není zaměstnána a nepobírá žádné dávky. Původně měla finanční prostředky z domova, nyní se snaží najít práci a čeká na pomoc od českého státu. Krajský soud v Brně poté stěžovatelce sdělil, že má důvodné pochybnosti o

pravdivosti vyplněného formuláře s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka bydlí na soukromé adrese.“ Nejvyšší správní soud dospěl v tomto případě k závěru, že Krajský soud v Brně pochybil při posouzení toho, zda stěžovatelka doložila svá tvrzení týkající se majetkových poměrů a zda tedy byl splněn předpoklad pro osvobození od soudních poplatků, a to z následujících důvodů (zkráceno): „Krajský soud odůvodnil zamítavý výrok svého usnesení tím, že stěžovatelka neprokázala listinnými důkazy, že jsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Krajský soud v Brně přesně nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti stěžovatelka ke své újmě nedoložila listinnými důkazy, ačkoliv je doložit mohla. Jediný důvod, na základě něhož soud dospěl k závěru, že u stěžovatelky není dán předpoklad osvobození od soudních poplatků, spočíval v souzené věci v neprokázání stěžovatelkou tvrzených skutečností prostřednictvím listinných důkazů. Jak již bylo výše uvedeno, svou nemajetnost však stěžovatelka ani prokázat nemohla, a doklad ohledně ubytování nepředložila s vysvětlením, že tak není možné učinit vzhledem k nepřítomnosti majitelů bytu. Za této situace podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo možné dospět k závěru, že by stěžovatelka neprokázala předpoklad osvobození od soudních poplatků; krajský soud pochybil, když stěžovatelce přičetl k tíži nedokázání skutečností, které z povahy věci dokázat nemohla.“

Je zjevné, že posuzovaná věc je značně odlišná: V posuzovaném případě stěžovatel vůbec ani nepředložil vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech či jakýkoli jiný doklad, či podklad, na jehož základě by soud mohl dostatečnost, nebo nedostatečnost prostředků vůbec posoudit a vyhodnotit. V posuzované věci tedy - na rozdíl od výše citovaného rozsudku č. j. 3 Azs 35/2006 - 104 - nebyla posuzována dostatečnost důkazní situace, nebo dostatečnost (či nedostatečnost) jakýchkoli jiných tvrzení a jejich prokázání. V daném případě totiž nedošlo ani k uvedení relevantních tvrzení - nemohl tedy ani vyvstat problém jejich dokazování, který byl předmětem výše citovaného rozsudku. V posuzovaném případě žádal stěžovatel o osvobození od soudních poplatků v žalobě s uvedením pouze těchto skutečností (o rozsahu jedné neurčité věty): „V současné době je (žalobce) dlouhodobě zdravotně indisponován, stará se o staré rodiče své družky (ti získali humanitární azyl) a žije ve finanční nouzi.“ Je tedy zjevné, že nebyla uvedena žádná konkrétní fakta, ani dostatečně konkrétní okolnosti, na jehož základě by soud mohl dostatečnost nebo nedostatečnost prostředků vůbec jakkoli posoudit. Jak již bylo uvedeno, osvobozen od poplatků může být dle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky. V daném případě účastník řízení nedostatečnost prostředků nejen nedoložil, ale ani netvrdil. Rozhodně ne v potřebné míře konkrétnosti, která by vůbec umožňovala reálné posouzení pravdivosti jeho tvrzení o finanční nouzi.

Nejvyšší správní soud tedy po posouzení námitek stěžovatele uplatněných v kasační stížnosti uzavírá, že v posouzení právních otázek Městským soudem v Praze neshledal nezákonnost jeho rozhodnutí. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel ve věci úspěch neměl, nemá proto proti dalšímu účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly, bylo proto vysloveno, že tomuto účastníkovi se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu